

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Bc. Z. H.**, narozený dne X,
bytem N.,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **Fotbalový klub Nepomuk z.s.**, IČO 49182587,
sídlem Nádražní 402, 335 01 Nepomuk,
2. **Bc. M. F.**,
bytem N.,
3. **J. T.**,
bytem N.,
4. **M. T.**,
bytem N.,
5. **K. T.**,
bytem N.,
6. **M. K.**,
bytem N.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. PK-ŽP/10181/22

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 9. 2022, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. PK-ŽP/10181/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 24. 3. 2022, č. j. VŽP/4933/2021-Hol (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a to pouze ve výroku II. v podmínce č. 5, kde došlo k formulačnímu upřesnění dané podmínky, přičemž ve zbylém bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňový orgán, jako příslušný vodoprávní úřad dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“), rozhodl ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí tak, že podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. vodního zákona vydal povolení k nakládání s podzemními vodami – jejich odběru z vodního díla označeného jako „*Trubní studna HR – 1 s výstrojí o vnitřním průměru 128 mm*“ (dále jen „*předmětná studna*“) a současně stanovil podmínky pro povolené nakládání s vodami. Dále pak prvostupňový orgán ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí vydal podle § 15 odst. 1 vodního zákona a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*stavební zákon*“) stavební povolení ke stavbě vodního díla, kterým byla předmětná studna (dále jen „*předmětná stavba*“), a současně stanovil podmínky pro provedení předmětné stavby.
3. Žadatelem o obě povolení a stavebníkem předmětné stavby byl Fotbalový klub Nepomuk z.s., tj. v nyní projednávané věci osoba zúčastněná na řízení č. 1 (dále též jen „*stavebník*“). Žalobce byl účastníkem předmětného správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, jako vlastník pozemku a budovy v sousedství (nikoli přímém) s pozemkem, na němž měla být realizována předmětná stavba.

II.

Žaloba

4. Žalobce v úvodu své žaloby označil napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti a rozporu s právními předpisy. Rovněž odkázal na argumentaci obsaženou v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a na průběh správního řízení v předmětné věci.
5. Žalobce nejprve namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uvedenými žalobcem v odvolání. Předně se žalovaný podle žalobce nevypořádal s námitkou, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje poměrování veřejného zájmu v konkrétním případě a není v něm ani dostatečně vysvětleno, z jakého důvodu již není v dotčeném případě dostačující využívání existující kopané studny a veřejného vodovodu fotbalovým klubem. Správní orgán byl povinen aplikovat a vyložit pojem veřejný zájem ve světle okolností daného případu. Žalobce namítal, že účastníci správního řízení, včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce, se cítí být ohroženi na svých právech, když hrozí, že předmětné vodní dílo bude mít negativní dopad na jejich přístup k vodě, tudíž budou ohroženy jejich zdraví a bezpečnost, a rovněž na stav podzemních vod v dotčené lokalitě. Případný pokles hladiny vody či zhoršení kvality vody ve studních na pozemcích účastníků řízení může mít zároveň negativní dopad na cenu jejich nemovitostí, čímž by došlo k zásahu do jejich vlastnického práva. Naléhavost poměřování veřejného zájmu dále podtrhuje skutečnost, že v daném případě je rozhodováno na úseku ochrany vody a jejích zdrojů. Fotbalový klub Nepomuk z.s. (stavebník) v současné době přístup k vodě má, a to díky existující kopané studni a zejména pak napojení na veřejný vodovod, tudíž není za současných podmínek znemožněna jeho aktivita.

6. Podle žalobceva přesvědčení bylo třeba v konkrétním případě prokázat jiný, neméně urgentní zájem celospolečenské povahy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přešel žalobcem v odvolání odkazovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94. Žalobce dále připomněl svou námitku uplatněnou v odvolání, že prvostupňový orgán směšoval pojmy veřejný zájem a veřejné právo, přičemž napadené rozhodnutí to *de facto* aprobuje.
7. Podle žalobce se žalovaný rovněž nevyrovnal s námitkou, že prvostupňový orgán vybočil ze zákonných mezí, které mu zákon vytyčuje pro hodnocení důkazů. Přestože měl prvostupňový orgán k dispozici tři odborné posudky týkající se hydrogeologického posouzení, tak se opřel toliko o dva, když bez jakéhokoliv vysvětlení opominul závěry posudku Mgr. Č., jež vyznívají odlišně v porovnání se závěry učiněnými Mgr. Š. a Ing. D.. Protichůdnost posudků přitom připustil i žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce v dané souvislosti opakoval, že v odvolání poukázal na „rozhodnutí Vrchního soudu sp. zn. 6 A 139/94“, podle kterého správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. V nyní projednávaném případě podle žalobce oba správní orgány požadavky na své rozhodování při hodnocení důkazů, u nichž existují rozpory, nenaplnily. Žalobce má za to, že na jeho totožně znějící námitku uplatněnou v odvolání žalovaný nereagoval.
8. Obdobně měl žalovaný pominout námitku žalobce, že pro účely stanoviska správce Povodí Vltavy, s. p. byla státnímu podniku zaslána pouze odborná posouzení Mgr. Š. a Ing. D., nikoli již posudek Mgr. Č.. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze licoměrně uvádí, že není povinen správcí povodí pro účely vypracování stanoviska zasílat další podklady.
9. Konečně podle žalobce se žalovaný rovněž nevypořádal s námitkou, že prvostupňový orgán navrhuje v souvislosti s ochranou vodního zdroje nerealistické technické řešení. K navrhované instalaci dvou vodoměrů za účelem monitorování množství odebírané vody pro jednotlivé tvrzené účely žalobce namítal, že neexistuje reálné technické řešení, jak kontrolovat, zda je voda odebíraná z toho kterého vodoměru využívána skutečně pro deklarovaný účel. Žalobce má za nedostatečné vyjádření žalovaného, že nelze presumovat, že stavebník bude určení vodoměru obcházet.
10. V druhé části své žalobní argumentace žalobce namítal, že v předmětném správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, čímž byla porušena zásada materiální pravdy. To podle žalobce vyplývá jednak z nedostatečného vyrovnání se dotčených správních orgánů s existencí protichůdných znaleckých posudků ve věci, jednak z nedostatečného postavení věci na jisto. Jako příklad uvedl vyjádření prvostupňového orgánu k otázce, zda zamýšlené nakládání s vodami není na úkor přednostně vyhrazených zdrojů pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou.

11. Dále žalobce v jím tvrzené absenci poměřování veřejného zájmu spatřuje porušení § 2 odst. 4 správního řádu (správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu); a dále § 29 odst. 1 vodního zákona (zdroje podzemních vod jsou přednostně vyhrazeny pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou). Proto podle žalobce bylo třeba zvážit, zda lze v požadovaném rozsahu vůbec nakládání s podzemními vodami vydat.
12. Podle názoru žalobce oba správní orgány ve světle shora uvedených skutečností nepostupovaly v předmětném správním řízení nestranně (např. neobjektivní hodnocení znaleckého posudku), čímž porušily § 7 správního řádu.
13. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 10. 2022 (doručeném soudu dne 13. 10. 2022) navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve odkázal na napadené rozhodnutí, neboť je toho názoru, že se s totožnými námitkami vypořádal již v jeho rozhodnutí. Podle žalovaného napadené rozhodnutí není nezákonné ani věcně nesprávné.
15. Žalovaný předně uvedl, že v předmětném řízení byl řádně zjištěn stav věci, jak předpokládá správní řád. V rámci řízení došlo ke vzájemnému posouzení všech tří ve spisu založených posouzení, a to posouzení vypracované hydrogeologem Mgr. M. Š. z listopadu 2020, vyjádření hydrogeologa Mgr. J. Č. ze dne 29. 9. 2015 a hydrogeologický posudek zpracovaný hydrogeologem Ing. V. D. z prosince 2015. Žalovaný při tomto hodnocení nevybočil ze zákonných mezí. Žalobce v žalobě pouze vytrhl z kontextu celého hodnocení část věty, když z kontextu napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný dospěl k závěru, že by mezi hydrogeologickými posudky a vyjádřeními byl rozpor mající vliv na předmětné řízení.
16. Ke stávající kopané studni ve vlastnictví žadatele (stavebníka) žalovaný uvedl, že stavebník má platné povolení k odběru podzemních vod za účelem zásobování rodinného domu č. p. Xa v N.. Žalobce se pouze obecně cítí být ohrožen na svém právu tím, že povolené nakládání s vodami bude mít negativní dopad na jeho přístup k vodě a bude ohroženo jeho zdraví a bezpečnost, a bude mít vliv na stav podzemních vod v dané lokalitě, aniž by své tvrzení doložil nějakými relevantními podklady. Podle žalovaného ze spisu je zřejmé, že nemovitost žalobce je napojena na vodovod pro veřejnou potřebu a zároveň má k dispozici studnu. Žalobce tak má zajištěn přístup k pitné vodě a realizaci záměru nebude žalobce ohrožen nedostatkem pitné vody. Případný pokles hladiny vody ve studni není pak sám o sobě důvodem pro nemožnost odběru podzemních vod ze studny žalobce. Podle § 3 odst. 1 vodního zákona není podzemní voda předmětem vlastnictví a není ani součástí ani příslušenstvím pozemku, pod kterým se nachází, nebo součástí vodního díla. Odebírat podzemní vodu je možné pouze do výše povoleného odběru. Z uvedeného plyne, že ne všechna akumulovaná voda ve studni je v dispozici oprávněného, tedy žalobce. Není tudíž zřejmé, jaký přístup k vodě má žalobce na mysli a jakým způsobem může ovlivnit cenu nemovitosti, když je jeho objekt primárně zásobován z vodovodu pro veřejnou potřebu.
17. K námitce týkající se nezaslání správci povodí všech hydrogeologických posouzení žalovaný uvedl, že tato námitka není relevantní, jelikož správce povodí vydává pro

rozhodnutí vodoprávního úřadu odborné stanovisko a není příslušný ke správní úvaze či hodnocení jednotlivých posudků. Ze stanoviska správce povodí plyne, že mu byla předložena projektová dokumentace a hydrogeologické posouzení Mgr. Š., nikoliv i posouzení Ing. D.. Správce povodí při vydání stanoviska nevychází z hydrogeologického posudku, ale vychází z plánovacích dokumentů a stavu vodního útvaru. To je zřejmé i z vydaného stanoviska správce povodí.

18. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce v předmětném řízení měl postavení účastníka řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona jako vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Žalobce tak byl oprávněn k podání pouze takových námitek, které jsou spojeny s přímým dotčením na jeho právech zakládajících jeho účastenství v řízení, tedy s přímým dotčením na jeho vlastnickém právu k pozemku a stavbě. Z tohoto důvodu se žalovaný k ostatním námitkám žalobce (zejména námitky týkající se veřejného zájmu) nevyjadřoval, neboť tyto námitky přesahují žalobcovo účastenství, když jimi žalobce nehájil svá vlastnická práva, a jsou tedy neoprávněné.
19. Žalovaný své vyjádření uzavřel tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV.

Replika žalobce

20. Žalobce podal na vyjádření žalovaného repliku ze dne 28. 10. 2022. K argumentaci žalovaného žalobce zejména uvedl, že nutnost dodatečně vysvětlovat, co měl žalovaný svým odůvodněním „na mysli“, jen dokazuje, že jeho rozhodnutí trpí podstatnou vadou. Žalobce v dané souvislosti odkázal na judikaturu správních soudů. Žalobce nadále trval na tom, že žalovaný požadavky na odůvodnění napadeného rozhodnutí nenaplnil. Žalobce i nadále trval na svém názoru, že správní orgány se přiklonily ke dvěma posudkům, přičemž třetí, nevyhovující, bez náležité argumentace odmítly. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný tak nevyhověl požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 50 odst. 4 téhož zákona. Rovněž odkázal na komentářovou literaturu, ze které citoval a akcentoval požadavek na to, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, jakým způsobem shromážděné podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam.
21. Dále žalobce namítal, že z městského řádu odebírá vodu pouze v ojedinělých případech, např. během odstávky dodávky elektrické energie, nebo každoroční dezinfekce studny, kdy ze studny vodu nelze čerpat. Tuto skutečnost byl žalobce připraven doložit prostřednictvím faktur od vodárny. Pokud se jedná o dopady na cenu nemovitosti žalobce, pak k tomu žalobce uvedl, že odebírání městské vody je prokazatelněji nákladnější oproti odebírání vody z vlastní studny. Žalobce rovněž namítal, že i stavebník má prokazatelně přístup k vodě z městského řádu, jakož i přístup k vlastní studni.
22. Závěrem žalobce zopakoval, že podle jeho názoru se žalovaný s dotčenými námitkami v napadeném rozhodnutí nevyrovnal, a tím toto rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce zdůraznil, že podmínka souladu správního rozhodování s veřejným zájmem je důležitý právní princip, který by měl prozařovat celým správním řádem, jakož i celou správní praxí. Proto podle žalobce neobstojí argumentace

žalovaného, že námitky ohledně veřejného zájmu nejsou z důvodu druhu jeho účastenství v řízení relevantní.

V.

Osoby zúčastněné na řízení

23. Soud učinil výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení (dále též jen „OZNŘ“), a to adresně všem účastníkům předmětného správního řízení, kterým bylo doručováno napadené rozhodnutí. Ze správního spisu pak již žádná další potenciální OZNŘ nevyplývala. Soud rovněž učinil dne 17. 10. 2022 výzvu ostatním potenciálním OZNŘ vyvěšením na úřední desce soudu a příslušného obecního úřadu (v návaznosti na opatření předsedy senátu ze dne 17. 10. 2022 o doručení vyvěšením na úřední desce). Soudu písemně oznámilo svůj zájem účastnit se předmětného soudního řízení v rubrice tohoto rozsudku označených šest OZNŘ.
24. K věci samé se vyjádřila pouze OZNŘ č. 2 podáním ze dne 11. 11. 2022. OZNŘ č. 2 uvedla, že má obavy, aby předmětnou studnou nedošlo k poklesu hladiny ve stávající studně umístěné na jejím pozemku, na němž stojí dům č. p. Xb, a tím i k ohrožení její rodiny, neboť nemají jiný zdroj vody. Dále má za to, že správní orgány nevzaly v potaz hydrometeorologickou situaci v okolí obce N.. Souhlasila pouze s měřením hladiny vody s tím, že by mělo být prováděno jednou ročně po dobu 10 let. OZNŘ č. 2 neučinila žádný návrh ve vztahu k předmětné žalobě, resp. k napadenému rozhodnutí.

VI.

Průběh řízení

25. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 8. 2022. Předmětná žaloba byla soudu doručena dne 15. 9. 2022.
26. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a následně i napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž tvrdil, že předmětnými správními rozhodnutími byl ohrožen a zkrácen na svých právech. Žaloba pak směřuje proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
27. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím vyslovili souhlas jak žalobce (viz replika žalobce ze dne 28. 10. 2022, č. l. 118), tak i žalovaný (viz vyjádření žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. l. 75).

VII.

Posouzení věci soudem

28. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.

29. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
30. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně ani účastníci řízení ani OZNŘ žádné důkazní návrhy nad rámec listin založených ve správním spisu neučinili.
31. Průběh správního řízení ani obsah správního spisu nebyly ze strany žalobce zpochybněny. Soud proto níže pouze stručně shrne základní skutečnosti relevantní pro jeho posouzení, když podrobnější popis průběhu správního řízení lze nalézt v úvodní části prvostupňového rozhodnutí.
32. Dne 23. 11. 2018 bylo zahájeno předmětné správní řízení na základě žádosti stavebníka o povolení k odběru podzemních vod a o stavební povolení k vodním dílům na předmětnou stavbu studny pro účely zásobování stavebníka. Prvostupňový orgán poté vyzval stavebníka k doplnění žádosti o stanovisko příslušného správce povodí a poskytl stavebníkovi dodatečnou lhůtu, po kterou správní řízení přerušil. Poté, co stavebník požadovaný doklad doložil, prvostupňový orgán ve správním řízení pokračoval a oznámením ze dne 8. 2. 2019 informoval známé účastníky řízení a dotčené orgány o zahájení správního řízení. Prvostupňový orgán současně upustil od ohledání na místě a ústního jednání s odkazem na § 112 odst. 2 stavebního zákona.
33. Dne 18. 2. 2019 podal žalobce žádost o přibrání jeho osoby jako účastníka předmětného správního řízení. Prvostupňový orgán následně žalobce přibral jako účastníka řízení a stanovil mu lhůtu pro uplatnění jeho námitek proti předmětné stavbě. Žalobce podal námitky dne 7. 3. 2019 a 8. 3. 2019.
34. V předmětném řízení prvostupňový orgán o předmětné žádosti rozhodoval opakovaně, když v pořadí první dvě jeho rozhodnutí, kterými bylo žádosti stavebníka vyhověno, byly v odvolacím řízení zrušeny žalovaným, a to zejména pro vady řízení, a věc vždy byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení a rozhodnutí (jednalo se o rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j. PK-ŽP-13040/19 a poté ze dne 3. 6. 2020, PK-ŽP/9661/20). Mezi odvolateli byl vždy i žalobce. Až v pořadí třetí rozhodnutí prvostupňového orgánu, tj. v úvodu tohoto rozsudku specifikované prvostupňové rozhodnutí ze dne 24. 3. 2022, konečně v odvolacím řízení obstálo, když jej žalovaný napadeným rozhodnutím ve své podstatě potvrdil, neboť učinil pouze formulační upřesnění jedné z podmínek pro provedení předmětné stavby. Z šesti odvolatelů, kteří napadli prvostupňové rozhodnutí, to byl již pouze žalobce, kdo proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal správní žalobu (ostatní odvolatelé se do soudního řízení přihlásili jako OZNŘ č. 2 až 6).
35. Úvodem svého meritorního posouzení důvodnosti předmětné žaloby soud předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce formuloval ve své žalobě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta – viz čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny a § 36 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu*

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 a dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 – 42). Dále pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020 – 47 se podává následující: „Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“ A konečně soud poukazuje i na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022 – 30, bod [14], v němž kasační soud akcentoval judikaturu správních soudů, podle které: [...] *pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018 - 63, dle kterého „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS.).“.*

36. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí uplatnil dva okruhy žalobních námitek, a to: (i) nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a (ii) rozpor s právními předpisy, který byl podle žalobce dán porušením několika zásad správního řízení a dále porušením § 29 odst. 1 vodního zákona.
37. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dle názoru žalobce nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání.
38. K námitce nepřezkoumatelnosti soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]). Dále pak z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, bod [24]) vyplývá, že „přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se

zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod [22]). Zároveň nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobce s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí je objektivní překážkou znemožňující soudu dané rozhodnutí přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018 – 45, bod [15]).

39. V souladu s právě uvedenými judikaturními východisky soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného jako celek přezkoumatelným. V napadeném rozhodnutí je nejprve vymezeno přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí a dále je zrekapitulován obsah všech podaných odvolání (včetně odvolání žalobce), čímž byly vymezeny základní sporné otázky. Poté žalovaný posoudil postup prvostupňového orgánu jako správný a úplný, a to jak z hlediska zjištěného skutkového stavu a dodržení procesních práv účastníků správního řízení, tak i z hlediska právního posouzení věci. Žalovaný se rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami jednotlivých odvolatelů, které se ovšem v mnohém překrývaly, tudíž tomu žalovaný přizpůsobil strukturu odůvodnění svého rozhodnutí. Podle názoru soudu všechny podstatné otázky namítané ze strany odvolatelů byly žalovaným v napadeném rozhodnutí řešeny.
40. Pokud jde o žalobcovu dílčí námitku, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje poměřování veřejného zájmu, a to z hlediska obav žalobce a dalších odvolatelů z negativního dopadu na jejich přístup k vodě, pak soud této námitce nemohl přisvědčit. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v průběhu správního řízení zavázal prvostupňový orgán k tomu, aby se zabýval navrženým množstvím odebraných podzemních vod ve vztahu k zákonem stanovenému účelu hospodárního využívání podzemních vod a stávajícímu způsobu zásobování areálu i veřejnému zájmu deklarovanému vodním zákonem. Prvostupňový orgán posléze toto zhodnocení uvedl obsáhle na str. 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný se s touto správní úvahou převážně ztotožnil a ještě ji doplnil. Žalovaný v dané souvislosti zejména uvedl, že pokud není navrhovaný odběr v kolizi se zájmem vymezeným v § 30 vodního zákona a není v daném vodním útvaru natolik napjatý stav, který by vyvolal nedostatek podzemní vody pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou (z pohledu vodního zákona přednostní účel), není důvod nevydat povolení i pro jiné účely. Podle názoru žalovaného důležitou podmínkou povolení je zejména hospodárné využívání zdrojů podzemních vod, které měl žalovaný za naplněné především tím, že stavebník v souladu s § 5 odst. 3 vodního zákona využívá k zálivce srážkovou vodu a pouze v případě jejího nedostatku chce využívat podzemní vodu z povolované studny. Žalovaný rovněž upozornil, že ve správním řízení vyšlo najevo, že pouze jeden z odvolatelů (nikoli však žalobce – pozn. soudu) nebyl napojen na vodovod pro veřejnou potřebu, přičemž vysvětlil svou úvahu, proč je důvodné se domnívat, že většina odvolatelů užívá své studny pro zálivku a případně pro doplňování bazénů (srov. zejména str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný též v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně reagoval na námitku žalobce týkající se existence stávající kopané studny na pozemku ve vlastnictví stavebníka, když na str. 9

napadeného rozhodnutí odkázal na zjištění prvostupňového orgánu, že daná studna slouží k zásobování rodinného domu č. p. Xa v N. a stavebník ji pro své účely nevyužívá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž konstatoval, že prvostupňový orgán zabezpečil podmínkami obsaženými ve vydaném povolení ochranu odvolatelů a jejich dotčených zájmů měření hladin ve studnách a provedením čerpací zkoušky před vydáním kolaudačního souhlasu. Rovněž upozornil na to, že vodní zákon dále umožňuje v případě nedostatku vody přijmout opatření na omezení povolených odběrů vody tak, aby byla zajištěna dodávka přednostně pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou (žalovaný odkázal na postupy dle hlavy X a § 109 vodního zákona). Konečně pak se i žalovaný zabýval otázkou případného poklesu hladiny ve studni (srov. zejména str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).

41. K námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přešel žalobcem v odvolání odkazovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, soud uvádí, že správní orgán není povinen výslovně reagovat na každý dílčí argument či odkaz na judikaturu obsažené v odvolání, pokud vypořádá podstatu dané odvolací námítky. Jak již bylo uvedeno výše, oba správní orgány se otázkou veřejného zájmu z hlediska vydání povolení k nakládání s podzemními vodami zabývaly, a to v poměrech předmětné stavby. Soud navíc hodnotí odkaz žalobce na náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, který se zabýval právy obviněného, resp. obžalovaného v trestním řízení, jako nepřipadný pro řízení o žádosti o povolení k nakládání s podzemními vodami, resp. vydání stavebního povolení na stavbu studny.
42. Soud nemohl přisvědčit ani další námitce žalobce týkající se tvrzeného vybočení ze zákonných mezí pro hodnocení důkazů v případě vyhodnocení tří existujících odborných hydrogeologických posouzení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i touto námitkou žalobce uplatněnou již v odvolání, jak je patrné ze str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že se prvostupňový orgán posouzením všech tří odborných posudků zabýval na str. 8 prvostupňového rozhodnutí a rovněž stanovil podmínky č. 4 a 5 ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se pak ztotožnil s posouzením prvostupňového orgánu, když vysvětlil, proč podle jeho názoru závěry hydrogeologů nejsou v takovém rozporu, jak se domnívají odvolatelé. Opětovně připomněl, že k ochraně práv odvolatelů byly stanoveny podmínky pro provedení měření hladin a čerpací zkoušky v dotčených studnách, přičemž výsledky těchto měření budou podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu, bez kterého nemůže být předmětná stavba užívána a v případě jeho nevydání i čerpána podzemní voda z předmětné studny. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je jasné patrné, že oba správní orgány neopominuly závěry posudku Mgr. Č., jak nedůvodně namítal žalobce.
43. Důvodnou pak není ani námitka žalobce, podle které měl žalovaný pominout, že pro účely stanoviska správce povodí byla státnímu podniku zaslána pouze odborná posouzení Mgr. Š. a Ing. D., nikoli již posudek Mgr. Č.. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí vysvětlil, jakou roli má podle § 54 odst. 4 vodního zákona stanovisko správce povodí, resp. z jakých hledisek a na základě jakých podkladů správce povodí vychází ve svém stanovisku pro vydání povolení k nakládání s vodami. Z toho dovodil, že prvostupňový orgán nebyl povinen správci povodí předkládat pro účely jeho stanoviska žádné další podklady, včetně žalobcem namítaného posouzení hydrogeologa Mgr. Č.. Soud hodnotí toto posouzení nejen jako dostatečné, ale rovněž jako správné. Ostatně žalobce v žalobě nijak nevyjasnil, co konkrétně by z posudku Mgr. Č. mohlo mít na kladné stanovisko správce povodí tak zásadní vliv, aby správce povodí případně vydal stanovisko opačné.

44. Konečně nelze souhlasit s žalobcem ani v tom, že by se žalovaný nevypořádal s námitkou, že prvostupňový orgán navrhl v souvislosti s ochranou vodního zdroje nerealistické technické řešení. Samotný žalobce ve své žalobě připouští, že žalovaný se k dané námitce vyjádřil, ovšem má dané vyjádření za nedostatečné. Žalobce v žalobě pomíjí, že žalovaný nejen argumentoval tím, že nelze *a priori* a bez dalšího presumovat obcházení měření vody stavebníkem, ale rovněž že nelze presumovat neprovádění řádné kontroly ze strany vodoprávního úřadu (s oběma těmito argumenty žalovaného se soud ztotožňuje). Navíc žalovaný doplnil, že v případě pochybností o kontrole odebrané vody by odvolatelé měli možnost dát podnět České inspekci životního prostředí, která je oprávněna kontrolovat dodržování povolení vydaných podle vodního zákona, a rovněž že vodní zákon umožňuje přijmout opatření na omezení odběrů tak, aby byla zajištěna dodávka přednostně pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou (srov. str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).
45. V návaznosti na výše uvedené soud shledal žalobcovy námitky dovozující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako nedůvodné. Nutno doplnit, že žalobcovy námitky jsou výrazem jeho nesouhlasu s posouzením učiněným správními orgány, což ovšem není důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.
46. Jelikož soud napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným, mohl přistoupit k posouzení druhého okruhu žalobcem uplatněných námitek, a to tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s právními předpisy. V této části své žalobní argumentace již byl žalobce stručný a jeho argumentace je vedena spíše v obecné rovině.
47. Nejprve soud považuje za vhodné pro názornost zrekapitulovat relevantní právní úpravu, ze které správní orgány při posouzení předmětné žádosti stavebníka správně vyšly.
48. Studna je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. j) vodního zákona. Podle § 15 odst. 1 vodního zákona mimo jiné platí, že *k provedení vodních děl je třeba povolení vodoprávního úřadu a dále že povolení k provedení vodního díla, které má sloužit k nakládání s vodami povolovanému podle § 8, může být vydáno jen v případě, že se nakládání s vodami povoluje současně s povolením k provedení vodního díla (§ 9 odst. 5).*
49. Podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. vodního zákona platí, že *povolení k nakládání s vodami je třeba, jde-li o podzemní vody, k jejich odběru.*
50. Podle § 9 odst. 1 vodního zákona platí, že *povolení k nakládání s vodami se vydává na časově omezenou dobu, že v povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává a rovněž že podkladem vydání povolení k nakládání s podzemními vodami je vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, pokud vodoprávní úřad ve výjimečných případech nerozhodne jinak.*
51. Podle § 9 odst. 5 vodního zákona mimo jiné platí, že *povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení, a dále že v případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují.*
52. Podle § 54 odst. 4 vodního zákona mimo jiné platí, že *správci povodí v rámci své činnosti poskytují svá stanoviska zejména pro vydání povolení k nakládání s vodami [§ 8 odst. 1 písm. a) až c)] a dále pro vydání stavebního povolení k vodním dílům (§ 15), ve kterých posuzují soulad záměrů se zájmy [uvedenými v první větě citovaného ustanovení], pokud by takové*

záměry mohly ovlivnit vodní poměry, energetický potenciál, popřípadě jakost nebo množství povrchových nebo podzemních vod.

53. Podle § 29 odst. 1 vodního zákona mimo jiné platí, že *zdroje podzemních vod jsou přednostně vyhrazeny pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou a pro účely, pro které je použití pitné vody stanoveno zvláštním právním předpisem*, a dále že *k jiným účelům může vodoprávní úřad povolit použití podzemní vody, jen není-li to na úkor uspokojování uvedených potřeb*.
54. Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu (resp. porušení zásady materiální pravdy), což spatřoval předně v tom, že se správní orgány podle jeho názoru nevypořádaly s existencí protichůdných odborných posudků.
55. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgány předně vycházely z odborného posudku vypracovaného hydrogeologem Mgr. M. Š. v listopadu 2020 (ze správního spisu vyplývá, že se jedná o aktualizovaný posudek, když původní posudek vypracovaný v listopadu 2018 jako podklad pro předmětnou žádost stavebníka si vyžádal doplnění v návaznosti na průběh předmětného správního řízení). Odborný posudek Mgr. Š. byl posléze ještě doplněn dodatkem ze dne 5. 11. 2021, v němž byl proveden výpočet stanovení potřeby vody a rozdělení pro jednotlivé účely odebrané vody, tj. odlišení potřeby pro zázemí areálu a pro zálivku travního porostu. Posudek Mgr. Š. v předmětném správním řízení plnil funkci vyjádření osoby s odbornou způsobilostí ve smyslu § 9 odst. 1 vodního zákona, přičemž o odborné způsobilosti Mgr. Š. ani o úplnosti a správnosti provedeného posouzení (a to po jeho doplnění) neměly správní orgány žádných pochybností. Ostatně ani žalobce ve své žalobě námitky nesměřoval přímo proti závěrům posudku Mgr. Š.. Pokud jde obsah posudku Mgr. Š., pak soud v podrobnostech odkazuje zejména na str. 7 prvostupňového rozhodnutí.
56. Správní spis rovněž obsahuje další dva odborné posudky hydrogeologa, a to (i) vyjádření Mgr. J. Č. vypracované dne 29. 9. 2015, jehož objednatelkou byla paní V. T. (tehdejší majitelka pozemku a na něm umístěné studny v sousedství pozemku stavebníka, na kterém má být umístěna předmětná stavba studny), a (ii) posudek Ing. V. D. z prosince 2015 vypracovaný dle zadání od prvostupňového orgánu. Oba tyto posudky byly prvostupňovým orgánem založeny do správního spisu, jako podklady známé z jeho předchozí správní činnosti (z předcházejícího územního řízení o umístění předmětné stavby studny), přičemž jejich zadání, účel a obsah jsou podrobně popsány v prvostupňovém rozhodnutí (srov. str. 7 a 8) i napadeném rozhodnutí (str. 5). Stručně řečeno, účelem vyjádření Mgr. Č. bylo posoudit, zda realizace předmětné stavby studny může negativně ovlivnit stávající studnu na pozemku p. č. Xc v k. ú. N., zatímco účelem posudku Ing. D. bylo nezávislé posouzení k vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby studny na pozemku stavebníka.
57. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by se správní orgány nevypořádaly s existencí protichůdných odborných posudků. Předně je třeba uvést, že bylo správné, pokud správní orgány primárně vycházely z posudku Mgr. Š. z listopadu 2020, později doplněného v listopadu 2022, neboť z uvedených tří posudků pouze tento plnil funkci vyjádření osoby s odbornou způsobilostí ve smyslu § 9 odst. 1 vodního zákona, když byl vypracován pro účely předmětného správního řízení a byl nejaktuálnější (předchozí dva posudky byly vypracovány ještě před zahájením předmětného správního řízení). Dále pak z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se oba správní orgány rozdílností závěrů Mgr. Č. od Mgr. Š. a Ing. D. náležitě zabývaly, jak je

patrné z odůvodnění na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, resp. na str. 8 prvostupňového rozhodnutí. Soud souhlasí s postupem správních orgánů, u nichž převážily závěry z posudku Mgr. Š., které byly podpořeny závěry z posudku Ing. D., přičemž současně převzaly do stanovených podmínek doporučení Mgr. Č., které tento učinil pro případ, že by i přes jeho negativní vyjádření došlo k realizaci předmětné stavby. Naopak není důvodná námitka žalobce, že by prvostupňový orgán v předmětném řízení měl postupovat nestranně, resp. že by hodnotil posudky neobjektivně, neboť nic takového ze správního spisu nevyplývá.

58. V neposlední řadě soud podotýká, že závěry z posudku Mgr. Č. jsou z hlediska případného dotčení práv žalobce zcela irelevantní, neboť tam obsažené závěry se týkaly studny na pozemku p. č. Xc v k. ú. N., tedy pozemku a studny, které nejsou ve vlastnictví žalobce. Ze situačního výkresu v příloze posudku Mgr. Š. vyplývá, že studna umístěná na pozemku žalobce (pozemek p. č. Xd v k. ú. N.) se nachází ve vzdálenosti téměř 125 m od předmětné studny stavebníka a navíc opačným směrem, než se nachází studna na pozemku p. č. Xc v k. ú. N. (a ta je vzdálena 46,3 m od předmětné studny stavebníka). Žalobce tak argumentuje posudkem Mgr. Č., jehož závěry jsou ovšem bez vypovídací hodnoty z hlediska případného dotčení práv žalobce odvíjejících se od vlastnického práva ke studně na jeho pozemku, resp. jeho oprávnění k odběru vody z jeho studny, která je vzdálena od studny řešené v posudku Mgr. Č. cca 170 m.
59. Pokud jde o žalobcův nesouhlas s posouzením správních orgánů v otázce, zda zamýšlené nakládání s vodami není na úkor přednostně vyhrazených zdrojů pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, pak k tomu soud uvádí, že uvedené posouzení správních orgánů shledal jako úplné, podložené obsahem správního spisu a souladné s relevantní právní úpravou. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány vyšly z kladného vyjádření osoby s odbornou způsobilostí ve smyslu § 9 odst. 1 vodního zákona (posudek Mgr. Š., ve znění pozdějších doplnění) a rovněž z kladného stanoviska správce povodí ve smyslu § 54 odst. 4 vodního zákona (stanovisko Povodí Vltavy s. p. ze dne 3. 1. 2019). Soud rovněž výše uvedl, že v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je obsaženo podrobné posouzení řešící navržené množství odebraných podzemních vod ve vztahu k zákonem stanovenému účelu hospodárného využívání podzemních vod (podrobněji viz výše bod 40. tohoto rozsudku). Soud uvedené posouzení správních orgánů hodnotí jako náležitě odůvodněné, mající oporu ve správním spisu a jako logické, proto se s ním ztotožnil. Soud ve shodě s žalovaným doplňuje, že i pro žalobce platí, že podzemní vodu akumulovanou v jeho studni je oprávněn odebírat pouze k účelu a do výše povoleného odběru v souladu s vydaným povolením k nakládání s vodami. Na rozdíl od žalobce soud neshledal, že by správní orgány v posuzovaném případě pominuly zohlednit požadavek na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť žádný rozpor s veřejným zájmem na podkladě zjištěných skutečností soud neidentifikoval.
60. V návaznosti na výše uvedené soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky o porušení ustanovení § 3, § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu.
61. Soud rovněž neshledal, že by posouzením správních orgánů došlo k porušení § 29 odst. 1 vodního zákona. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že dané zákonné ustanovení sice na jedné straně stanovuje prioritu zdroje podzemních vod pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, ovšem na druhé straně tento přednostní účel nevylučuje případné využití podzemní vody i k jiným účelům. Příslušný vodoprávní úřad může jiné využití podzemních vod povolit jen v případě, že to není na úkor zásobování

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obyvatelstva pitnou vodou, a proto se správní orgány v předmětném řízení důkladně zabývaly tím, zda navrhovaný odběr neohrozí zásobování obyvatelstva pitnou vodou. Na základě svých zjištění dospěly k závěru, že realizaci předmětné stavby, a to při stanovení podmínek obsažených v předmětném povolení, k narušení zásobování obyvatelstva pitnou vodou nedojde. Správní orgány zejména akcentovaly to, že naprostá většina domů na pozemcích v sousedství pozemku stavebníka, na kterém měla být realizována studna, byla napojena na veřejný vodovod, tudíž zásobování pitnou vodou bylo zajištěno. Žalovaný navíc akcentoval skutečnost, že v předmětném řízení bylo prokázáno hospodárné využívání zdrojů podzemních vod, které je naplněno především tím, že stavebník v souladu s § 5 odst. 3 vodního zákona využívá k zálivce srážkovou vodu a pouze v případě jejího nedostatku využívá podzemní vodu z povolené studny. Soud proto v posuzovaném případě neshledal, že by postupem správních orgánů došlo k porušení § 29 odst. 1 vodního zákona, jak namítal žalobce.

62. Soud vyhodnotil správní uvážení žalovaného i prvostupňového orgánu v odborných otázkách výkladu a aplikace relevantních ustanovení vodního zákona jako srozumitelné, logické, náležitě odůvodněné a s oporou v závazných stanoviscích dotčených orgánů, resp. v dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, a proto takové posouzení správních orgánů aproboval. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 10 As 276/2020 – 48 (body [33] a [34]) se podává následující: *„Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav. To ovšem neznamená nějakou „imunitu“ závěrů rozhodnutí (odborného) správního orgánu proti soudnímu přezkumu. Znamená to pouze, že správní soud sám nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů, které správní orgán vyslovil ve svém rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů daného správního rozhodnutí, ale správní soud se musí, aniž by rozhodnutí správního orgánu hodnotil po odborné stránce, zabývat zejména tím, zda rozhodnutí spočívá na úplných podkladech, zda správní orgán přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda rozhodnutí není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.“*
63. Soud uzavírá, že ze shora popsanych důvodů správní orgány v posuzovaném případě nepochybily, když žádostem stavebníka o povolení k nakládání s podzemními vodami a o stavební povolení na předmětnou studnu vyhověly. Soud v projednávané věci rovněž neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí.

VIII.

Rozhodnutí soudu

64. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí žalovaného nebyla důvodnou, soud ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

IX.

Náklady řízení

65. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný,

když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

66. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. září 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu